

Mål T-158/95

Eridania Zuccherifici Nazionali SpA m.fl.

mot

Europeiska unionens råd

”Gemensam organisation av marknaden för socker — System med kompensation för lagringskostnader — Talan om ogiltigförklaring — Fysiska och juridiska personer — Avvisning”

Förstainstansrättens dom (första avdelningen) av den 8 juli 1999 II-2221

Sammanfattning av domen

Talan om ogiltigförklaring — Fysiska eller juridiska personer — Rättsakter som berör dem direkt och personligen — Bestämmelse om fastställande för ett regleringsår av kompensationsbeloppet för lagringskostnader — Talan av italienska sockerproducenter — Avvisning

(EG-fördraget, artikel 173 fjärde stycket (nu artikel 230 fjärde stycket EG i ändrad lydelse); rådets förordning nr 1534/95, artikel 4)

De italienska sockerproducenternas talan om ogiltigförklaring av artikel 4 i förordning nr 1534/95 om fastställande för regleringsåret 1995/1996 av det härledda interventionspriset för socker kan inte tas upp till sakprövning.

teten av de rättssubjekt på vilka den är tillämplig vid en given tidpunkt, såvida tillämpligheten grundas på en objektiv rättslig eller faktisk omständighet som har definierats i rättsakten i fråga. Den omständigheten att en rättsakt kan ha olika konkreta verkningar för de olika rättssubjekt på vilka den är tillämplig förhindrar dessutom inte att det är fråga om en normativ rättsakt när denna situation har definierats objektivt.

Denna bestämmelse skall nämligen betraktas som en åtgärd som har allmän giltighet, som är tillämplig på objektivt bestämda situationer och som riktas generellt sett till en abstrakt angiven personkrets, eftersom den är tillämplig på ett obegränsat antal lagringstransaktioner inom gemenskapen, vilka företas av samtliga sockerproducenter inom gemenskapen.

Även om det antogs att rådet vid tidpunkten för antagandet av nämnda förordning hade kännedom om vilka sökandena var, såsom innehavare av kvoter för sockerproduktion, är denna omständighet inte tillräcklig för att de skall anses vara personligen berörda, eftersom en rättsakts allmänna giltighet inte påverkas av möjligheten att mer eller mindre noggrant fastställa antalet eller till och med identi-

Att sökandena innehar produktionskvoter är för övrigt inte tillräckligt för att visa att deras särskilda rättigheter har påverkats. Den omständigheten att kvoter hade tilldelats innan den omtvistade förordningen antogs medförde inte någon förvärvad rättighet att fastställa ett visst kompensationsbelopp med hänsyn till de finansiella lagringskostnader som de italienska producenterna faktiskt hade burit. Sökandenas rättsliga ställning skilde sig således inte från situationen för andra innehavare av produktionskvoter, vilka samtliga skulle anpassa sig till det ersättningsbelopp som rådet fastställt, utgående från ett schabloniserat och enhetligt beräkningsunderlag för respektive regleringsår.